

– Jag vill göra så mycket, leka med barnbarnen, göra alla de vardagliga saker som jag tog för givet tidigare. Samtidigt har jag blivit ännu mer tacksam för det lilla i livet, säger Tima Le Grand.

Tima Le Grand innan sjukdomen slog till. FOTO: PRIVAT

”Jag har verkligen försökt allt. Jag har till och med frågat Boverket om de kan hjälpa till. Det verkar som om alla vill ha en fyra i centrala Karlshamn.”

ma på fråga ens för en utredning.

Tima berättar hur hon ställde sig framför spegeln en dag 2018 och inte kände igen sin egen spegelbild.

– Jag såg ut som en uppsvälld fästing. Det var som att se en främling, det var inte jag.

Under åren som gått har Tima Le Grand kämpat för sin hälsa, hon har haft en personlig tränare som hjälpte till att få henne i bättre form. Och med ökad rörlighet påverkades ju också vikten positivt. Men inget ska ju vara enkelt. Så när Tima hade gått ner tio kilo kom nästa bakslag.

– Då drabbades jag av blind-

tarmsinflammation. Efter operationen var det svårt att komma igång igen. Träning och rörelse är a och o för att inte bli sämre. Jag måste kämpa vidare för att inte bli helt stillasittande, men den mesta tiden har jag inte ens kunnat stå på benen utan varit hänvisad till rullstol. Senast har jag börjat ta en medicin som är en form av cellgift och den har varit bra, den har gjort att jag inte blivit sämre och det får jag vara glad för.

De senaste åren har på många sätt varit en berg- och dalbana för Tima och hennes närstående. När det varit som värst har hon drabbats av panikattacker för att hon inte kunnat få luft.

– Känslan att hålla på att kvävas är helt förfärlig. Det är ju ens värsta mardröm, att inte få luft. Jag har ju alltid syrgas och det var problem innan jag fick rätt mängd. Jag hade fyra liter per dag men behövde åtta. Vid ett tillfälle skickades jag till Lund igen och mitt liv hängde på en tråd, hjärtat var jättetrött på grund av att det

fick kämpa så hårt för att pumpa blod till lungorna. Under de här åren har vårdens bemötande skiftat. Ibland har jag mött fantastiska inklämmande läkare, andra läkare har varit nonchalanta och ointresserade. Något jag saknar är stöd för att gå ner i vikt. Väntetiden för att komma i kontakt med en dietist är lång.

I dag lever Tima Le Grand ett helt annorlunda liv mot tidigare när hon gick på Sweden Rock och lekte med barnen på förskolan. Hon säger att barn är den stora glädjen i livet och att jobba med dem var hennes kall i livet. Hon har själv barn och en make hemma. Hon låter sig inte nedslås av sin sjukdom även om hon tillåter sig att grotta ner sig och gråta ibland.

– Jag har en toppenfamilj och är uppvuxen med positiva människor, min mamma, min mormor och moster – de har alltid sett det positiva i tillvaron. Jag njuter av mitt liv, jag har inte tid med detta att vara sjuk. Jag vill göra så mycket, leka med barn-

barnen, göra alla de vardagliga saker som jag tog för givet tidigare. Samtidigt har jag blivit ännu mer tacksam för det lilla i livet. Som när jag kan stå upp på egen hand. När jag kan gå lite grand med rullatorn. Jag har en personlig assistent och när jag mår lite bättre kan jag hjälpa till i köket med att laga mat. Det är sådant jag känner glädje över i dag.

Hennes dröm är nu att hitta en lägenhet i Karlshamn som ligger på bottenplan. I dag bor familjen på andra våningen vilket försvårar när Tima ska försöka gå ut med sin rullator eller den permobil som gett henne ökad frihet. All kraft att ta sig ut från lägenheten, in och ut ur hissen, och ut ur huset är som ett maratonlopp. En bostad på marknivå hade förenklats det hela.

– Men det är jättesvårt att hitta en fyra i Karlshamn som ligger på markplan. Jag har verkligen försökt allt, ringt alla bostadsbolag, både kommunala och privata. Jag har till och med frågat Boverket

om de kan hjälpa till. Det verkar som om alla vill ha en fyra i centrala Karlshamn.

Sommarens hetta har varit odräglig för Tima. Hon som tidigare älskade sol och bad.

– Mitt friska jag älskade värmen, men mitt sjuka har lidit svårt i hettan. Jag har suttit med fläktar hela dagarna och bara längtat till kvällen. Men pandemin har faktiskt inte påverkat mitt liv så mycket som många andra. Jag är ju mest hemma i alla fall. Jag är oändligt tacksam för min familj, jag älskar att umgås med dem. Jag uppskattar att följa mina vänner och bekanta på sociala medier. Jag ser bilder de lägger upp från resor till när och fjärran. Då kan jag känna det som om jag också får resa och uppleva äventyr, även om jag inte kan göra det på riktigt.

Lottie Håkansson

Text

lottie.hakansson@sydostran.se

